

РЕШЕНИЕ

№ 1212

гр. Бургас, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120203099 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ ЕООД с ЕИК: *, с посочен съдебен
адрес: *, против Наказателно постановление № 319-F508010/29.05.2023 г., издадено от
заместник директора на ТД на НАП-Бургас, с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на
жалбоподателя е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500 лева за нарушение на
чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, вр. чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление. Посочва се, че са
изтекли сроковете за ангажиране на отговорността на търговеца, регламентирани в чл. 34
ЗАНН, а под евентуалност, че се касае за маловажен случай.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. В писмени
бележки жалбата се поддържа по изложените в нея доводи. Допълва се, че има неяснота в
НП относно приложимата правна норма, както и относно датата на извършеното нарушение.

За административнонаказващия орган се явява юрисконсулт *, надлежно
упълномощена, която оспорва жалбата и моли за потвърждаване на наказателното
постановление, като правилно и законосъобразно. Счита, че нарушението е формално, а
наложената санкция – в минимален размер и поради това счита, че НП следва да се
потвърди изцяло. Претендира присъждане на разноски.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за
обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, като в този смисъл вече има произнасяне от страна на
АдмС-Бургас (ч.к.а.н.д. № 1830/2023 г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва
лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че е

процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, по следните съображения:

При извършване на проверка и съпоставка между водените от НАП регистри на задължените лица и подадените Декларации по КСО Д. И. – към онзи момент инспектор по приходите в ТД на НАП-Бургас, констатира, че търговецът, в качеството му на осигурител е следвало да подаде декларация Образец 1 в ТД на НАП-Бургас за месец Декември 2018 г. в срок до 25.01.2019 г. Това не било сторено, а декларацията била подадена едва на 27.06.2019 г. В тази връзка И. преценила, че с бездействието си жалбоподателят е осъществил административно нарушение, поради което и пристъпила към съставяне на АУАН за нарушение по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО.

За целта същата изпратила покана до нарушителя за явяване в ТД на НАП Бургас, като въпреки това представител на дружеството не се явил. При тези факти, актът бил съставен на 13.09.2019 г. в отсъствието на жалбоподателя, като след неговото подписване било престъпено към връчването му. За целта на 28.11.2019 г. и на 13.12.2019 г. контролните органи извършили две посещения на адрес в с. *, за да връчат АУАН, но видно от съответните протоколи (л. 11-12) лицето не било установено. При тези данни на 13.12.2019 г. актосъставителят И. извършила отбелязване за спиране на производството (л. 10) на основание чл. 43, ал.6 ЗАНН.

На 06.04.2023 г. нарушителят бил издирен, като на същата дата производството било възобновено и АУАН бил надлежно връчен на упълномощено лице.

След връчване на АУАН административнонаказващият орган, сезиран с преписката по акта, пристъпил към издаване на НП, като също счел фактическите констатации за безспорно установени, поради което и издал обжалваното постановление, с което наложил на жалбоподателя „Имуществена санкция” в размер на 500 лева.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателства и доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти. Горната фактическа обстановка, като цяло, не се оспорва и от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Наказателно постановление е издадено от оправомощено за това лице, а АУАН е съставен от компетентен орган, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед. От формална страна, обаче не са спазени изискуемите от чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН реквизити на НП. Това е така по следните причини:

Производството по установяване на административни нарушения и издаване на наказателни постановления е строго формален процес. Законът с разпоредбите на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН изрично предписва, че за да бъде валидно съставен АУАН, а в последствие и издадено НП, освен всичко останало следва да са посочени и нарушенията

правни норми – т.е. да е дадена правна квалификация на нарушението, което се твърди, че санкционираният е извършил. Липсата или неправилната правна квалификация представлява съществено нарушение на нормативните изисквания, доколкото засяга правото на привлеченото към отговорност лице да разбере, кои точно законови разпоредби е нарушило, а оттам нарушава и правото му на защита.

В конкретния случай в НП е посочено, че отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, вр. чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1, т. 1 от **Наредба № Н-13** от 2019 г. Към датата на довършване на деянието обаче – 26.01.2019 г. Наредба № Н-13 изобщо не е била част от действащото право. Тази Наредба е издадена на 17.12.2019 г., обнародвана е в ДВ, бр. 1 от 03.01.2020 г. и влиза в сила на **03.01.2020 г.** поради което и няма как към 26.01.2019 г. санкционираният субект да е извършил нарушение на чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1, т. 1 от нея. Към датата на деянието, обществените отношения, касателно подаване на декларация Образец 1 са се уреждали все още от **Наредба № Н-8** от 29.12.2005 г. (отм.).

Вярно е, че към датата на издаване на НП Наредба № Н-8, вече е била отменена, но съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН – за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Това означава, че щом АНО е решил да ангажира отговорността на жалбоподателя за неподаване в срок на декларация Образец 1, което е следвало да стане до 25.01.2019 г., то и в НП е следвало да се даде правна квалификация на нарушението по действалата към онзи момент Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. (отм.), а не по Наредба № Н-13. Подвеждането на нарушението под **недействаща и необнародвана** към онзи момент Наредба представлява съществено нарушение на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, което няма как да бъде „санирано“ и което води до незаконосъобразност на НП.

Няма как да се сподели тезата, че щом в АУАН и НП е посочена разпоредбата на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, действала и към момента на нарушението, то това е достатъчно и препращането към Наредбата не е определящо. Действително общото задължение за подаване на декларации е уредено в чл. 5, ал. 4 КСО, но съгласно чл. 5, ал. 6 КСО – съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал. 4 се определят именно с Наредбата – т.е. именно в подзаконовия нормативен акт се съдържат конкретни задължения, от към срокове, ред, съдържание и т.н., които задължените субекти следва да съблюдават, за да изпълнят общото си задължение, регламентирано в КСО, респективно неизпълнението на тези конкретни задължения влече до санкция съгласно чл. 355, ал. 1 КСО. Именно поради това препращането към Наредбата не е самоцелно или маловажно, а тъкмо напротив – само посредством цитиране на коректните разпоредби на Наредба може да се изпълни изискването за фактическо и юридическо описание на нарушението. В случая АНО не е изпълнил това си задължение и позовавайки се на Наредба Н-13 той е допуснал съществено нарушение, което е довело до издаване на незаконосъобразно НП, което следва да се отмени само на това основание.

С оглед пълнота съдът счита, че в случая е допуснато и съществено нарушение, което е опорочило производството и е довело до издаването на незаконосъобразно

наказателно постановление. Това е така по следните причини:

Производството по установяване на административни нарушения и издаване на наказателни постановления е строго формален процес, който се провежда в стриктно регламентирани срокове, част, от които са регламентирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН. Съгласно въпросната разпоредба - сроковете са давностни (Тълкувателно постановление №1/27.02.2015г. на ОСС на ВКС и ВАС, Тълкувателно решение № 48 от 28.XII.1981 г. по н.д. № 48 / 81 г., ОСНК на ВС; Тълкувателно решение № 112 от 16.XII.1982 г. по н. д. № 96 / 82 г., ОСНК на ВС; Тълкувателно решение № 44 от 29.XII.1983 г. по н. д. № 29 / 82 г., ОСНК на ВС). Наказателната и административнонаказателната доктрина приема, че давността е институт на материалното право. Следователно за давността по чл. 34 от ЗАНН съдът трябва да следи служебно.

В конкретния случай към датата на издаване на НП е бил изтекъл шестмесечният срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН. Съгласно въпросната разпоредба - образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. Този срок е давностен, поради което той не тече когато производството е спряно, при наличието на условията на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН, а именно когато нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен. В случай, че е налице законосъобразно спиране на административно наказателното производство, времето през което то е спряно не следва да се отчита при изчисляване на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

В случая, не би могло да се приеме, че административнонаказателното производство е законосъобразно спряно, тъй като от събраните в хода на производството доказателства не се установява да е извършвано изискващото се щателно издирване. Върховният съд, а впоследствие и ВКС в редица свои решения във връзка с чл. 269, ал. 3, т. 2 от НПК (чл. 268, ал. 3, т. 2 от НПК-отм.) сочи, че щателното издирване представлява издирвателна дейност, съставена от целенасочени, последователни, систематични и активни действия, насочени към установяване точното местонахождение на издирваното лице по всички допустими от закона и фактически възможни начини. Тази активност следва да се осъществява продължителен период от време, издирвателните мероприятия не следва да се ограничават в определен часови интервал и до един и същи адрес, след като лицето не бива откривано там, в издирването следва да бъдат ангажирани органи, имащи отношение към регистрацията и контрола върху лицата, каквито с положителност са общинските администрации и органите на МВР. Едва при условие, че описаната по-горе дейност в течение на разумен период от време не доведе до откриване на лицето, ще е налице посоченото в чл. 43, ал. 6 от ЗАНН основание, производството да бъде спряно до откриване на нарушителя.

АУАН е съставен на 13.09.2019 г., при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, като след това са съставени два протокола за посещение на адрес, в който е посочено, че задълженото лице не е открито за връчване на акта. Независимо от това - двете посещения са извършени в интервал от около 15 дни, което по мнение на съда не обосновават извода за

извършено щателно издирване, след като не са предприемани други действия по връчване на акта, било чрез общинската администрация, било чрез органите на МВР, както и не са изпращани други покани на лицето, чрез пощенски оператор или по електронен път да се яви, за да му бъде предявен съставеният АУАН. Следва да се отбележи, че само две посещения са крайно недостатъчни, за да се приеме, че е налице щателно издирване. Не случайно актуалната редакция на чл. 47, ал. 1 ГПК, изисква посещенията да са минимум – **ТРИ**, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден.

Ето защо, следва да се приеме, че по делото не е установено и в хода на административнонаказателното производство да е извършвано щателно издирване на лицето, поради което прилагането на разпоредбата на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН, е станало при липсата на законовите предпоставки за това. Изрично в този смисъл е практика на касационната инстанция, като например - **Решение № 1139 от 21.06.2017 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 977/2017 г.**

Наказателното постановление е издадено на 29.05.2023 г., след като към този момент са изтекли повече от шест месеца от датата на съставяне на АУАН, тоест след изтичане на предвидения в чл. 34, ал. 3 от ЗАНН срок, без да е налице хипотезата на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН. Това е съществено нарушение на процесуалните правила, което води до незаконосъобразност на наказателното постановление и е самостоятелно основание за неговата отмяна.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по този въпрос.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.1, предл.3 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 319-F508010/29.05.2023 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП-Бургас, с което на основание чл. 355, ал. 1 от КСО на „*” ЕООД с ЕИК: * е наложена „Имуществена санкция” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, вр. чл. 2, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 , т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____